

селенитѣ си или съсѣди — българи екзархисти, и, слѣдователно, не може да се брой нито за сръбски отломък нито за отдѣленъ народъ, въ каквато посока бѣ изнасилвана научната литература по въпроса.

И тъй, за 1900 г. видния и безпристрастенъ познавачъ на страната — Кънчовъ — дава за Македония всичко 400 сръби-христиани и 300 сръби мухамедани, плюсь около 1000 души сръбекущи се въ Тетово и Куманово (ор. cit. 289).

II.

Сърбитѣ въ черковно отношение.

Сърбитѣ приематъ християнството малко слѣдъ българитѣ, въ края на IX-я вѣкъ, колкото и да се посочватъ между тѣхъ издѣнки въ тая посока още отъ врѣмето на Хераклий (610 — 641 г.), въ чийто епоха тѣ сж били привлечени въ сѣверозападния кѣтъ на Балк. П-въ. Влизането имъ въ християнството съвпада и съ зачатъцитѣ на главнитѣ три сръбски жупанства: собственно сръбско, босненско и захолмско (по послѣ Херцеговинско).

Православната черква въ собственно сръбското жупанство, съ епископска катедра въ *Раика*, до първата $\frac{1}{2}$ на XI-я в. се намирала въ иерархическа зависимостъ ту отъ цариградския патриархъ, ту отъ българския архиепископъ прѣзъ врѣме владичеството на българитѣ въ Сърбия. Съ падането на българското царство подъ византийцитѣ (1018 г.), редомъ съ усилията на сърбитѣ да се освободятъ политически отъ Византия (отъ 1039 г. нататкъ), почватъ и тия за сръбска черковна независимостъ. Огъ тукъ и колебанията имъ между Римъ и Цариградъ подобно на българскитѣ отъ Борисъ дори до Калоянъ. При князь Михаила (1050-1084) и неговия приемникъ Конст. Бодинъ (1084-1100) сръбитѣ въ западната половина на земитѣ си сж били покорни чада на Римъ въ черковно отношение. При Вълканъ и особно при приемника му Ст. Неманъ (1159-1195) източната половина на Сърбия, съ православна епископска катедра въ Рашка, наддѣлява на папското влияние въ западната половина, и сръбската черква окончателно се повръща къмъ източното православие.

Съ подновяването на българското царство при Петръ и Асѣнъ сръбитѣ се опитватъ да се отдѣлятъ въ само-